

רע"פ 3801/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3801/16

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק ע"פ 2372-01-16 שניתן ביום 5.4.2016 על-ידי כב' השופטים נאווה בן אור, רם וינוגרד וארנון דראל

בשם המבקש: עו"ד קייס נאסר

בשם המשיבה: עו"ד עידית פרג'ון

החלטה

בקשה זו הועברה לטיפול בעת האחרונה.

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים: נ' בן אור, ר' וינוגרד ו-א' דראל), בע"פ 2372-01-16, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ד' פולוק), ב-ת"פ 3164-09, והושתו עליו העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; 3 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירה על פרק י' סימן ח' לחוק העונשין, התשל"ז-1977

עמוד 1

(להלן: חוק העונשין), למשך שלוש שנים; וכן, קנס בסך 2,500 ש"ח או 25 ימי מאסר תמורתו.

2. ביום 11.5.2016 הורה כב' השופט (כתוארו אז) ח' מלצר על עיכוב עונש המאסר עד למתן החלטה אחרת.

רקע והליכים קודמים

3. ביום 23.11.2008, הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום לפיו ביום 23.5.2008, בשעת לילה, הכה המבקש את בת-זוגו (להלן: בת-הזוג או המתלוננת) בפניה, בעת ששהה עמה בדירה בירושלים, וגרם לה לחבלות ולסימנים. בגין כך יוחסה למבקש עבירה של תקיפת בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

4. לאחר שמיעת הראיות, הרשיע בית משפט השלום את המבקש במיוחס לו. ביום 19.11.2015 גזר בית המשפט את דינו של המבקש כמפורט בפסקה 1 דלעיל לאחר שקבע כי מתחם העונש ההולם למעשים בהם הורשע נע בין מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

5. המבקש הגיש ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום, ובו טען כי הקביעות העובדתיות העומדות ביסוד הרשעתו מוטעות. לטענת המבקש, עדותה של בת-זוגו, שעליה, בין היתר, התבססה הרשעתו, איננה אמינה. עוד נטען על-ידי המבקש, כי מצבה הנפשי של בת-זוגו איננו יציב וכי אלמלא נמנעה ממנו האפשרות לעיין בתיקה הרפואי, הוא היה יכול להוכיח כי אין לייחס לעדותה משקל רב. המבקש הוסיף וטען כי הוא ובת-זוגו לא היו "בני זוג", כמשמעות מונח זה בסעיף 382(ג) לחוק העונשין, וכי מטעם זה לא היה מקום להרשיעו בעבירה של תקיפת בן זוג. לבסוף, המבקש השיג גם על חומרת העונש שהושת עליו ועל כך שלא הושת עליו עונש ללא הרשעה.

6. ביום 5.4.2016, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, על כל חלקיו וקבע כי אין מקום להתערבות בממצאים העובדתיים שנקבעו על-ידי בית משפט השלום, הן בשל הגישה העקרונית שלפיה ערכאת ערעור איננה נוטה להתערב בממצאי עובדה, והן בשל התרשמותו שלפיה בית משפט השלום היה ער לספקות הראייתיים שהמבקש טען להם בערעורו, והשיב עליהם כדבעי. לנוכח מקבץ הראיות והחיזוקים שביססו את הכרעת הדין מעבר לספק סביר, קבע בית המשפט המחוזי כי לא נראה שמתן אפשרות למבקש לעיין בתיקה הרפואי של בת-זוגו תוכל לשנות את הכרעת הדין. ביחס להגדרתם של המבקש ושל בת זוגו כ"בני זוג" במובנו של סעיף 382(ג) לחוק העונשין, הפנה בית המשפט המחוזי למספר אינדיקציות להיותם בני זוג, וביניהן קביעתו של בית משפט השלום שלפיה המבקש ובת-זוגו היו במערכת יחסית אינטימית ובלעדית במשך שנתיים וחצי.

בית המשפט המחוזי דחה גם את ערעור המבקש על חומרת העונש שהושת עליו וקבע כי העונש מבטא כראוי את חומרת העבירה ואת נסיבות ביצועה.

מכאן הבקשה למתן רשות ערעור שלפניי.

טענות הצדדים

7. המבקש טוען כי בקשתו עומדת בתנאים שנקבעו בפסיקת בית משפט זה לדיון בערעור ב"גלגול שלישי", וכי היא מעלה לדיון שאלה משפטיות החורגות מנסיבותיהם הפרטניות של הצדדים בהליך – מהו הקשר שצריך להתקיים בין שני בני אדם, כדי שיהיה אפשר לראותם כ"בני זוג" במובנו של סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

בנוסף, טוען המבקש כי נגרם לו עיוות דין בכך שנמנעה ממנו הגישה לתיקה הרפואי של בת-זוגו, דבר שמנע ממנו לקעקע את אמינות עדותה. עוד לטענתו, נפגעה זכותו להליך הוגן בכך שהמשטרה לא חקרה את טענותיו כלפי בת-זוגו; בסירובו של בית משפט השלום לאפשר לו לחקור את בת-זוגו אודות מצבה הנפשי והרפואי; בדחיית בקשתו לקבל את החומר הרפואי בעניינה של בת-זוגו; בדחיית בקשתו לקבלת ראיות נוספות; ובקבלת ראיות שהוגשו על-ידי המשיבה שלא בדרך המקובלת. המבקש עוד חוזר ומפרט את הספקות שקיימים, לדעתו, באמינותה ובעדותה של בת-זוגו.

המבקש משיג גם על סירובו של בית המשפט המחוזי להשית עליו עונש ללא הרשעה, ומבקש כי בית המשפט יורה על עריכת תסקיר מבחן עדכני בעניינו.

8. המשיבה טוענת, מנגד, כי דין הבקשה להידחות, באשר היא איננה עומדת בקריטריונים אשר הותוו בפסיקה למתן רשות ערעור, משעניינו ביישומן של הלכות קיימות על המקרה הקונקרטי של המבקש, ומשהבקשה דורשת התערבות בממצאי עובדה. גם לגופה, דין הבקשה להידחות, לנוכח התשתית הראייתית המשמעותית המבססת את אשמת המבקש מעבר לספק סביר.

9. בתשובתו לתגובת המשיבה, הדגיש המבקש כי חשיפת עברה הנפשי של בת-זוגו עשויה הייתה ליצור ספק סביר בהרשעתו ומשכך, הקביעה שחשיפת תיקה הרפואי של בת-זוגו של המבקש לא תעלה ולא תוריד, איננה יכולה להיקבע א-פריורית. המבקש הוסיף והשיג על דרך הגשתן של הראיות ששימשו לתמיכה וחיזוק להרשעתו – מסרון בקשת סליחה שנשלח על-ידי המבקש ותמונות שתיעדו את פניה החבולות של המתלוננת.

דיון והכרעה

10. לאחר עיון בבקשה, בתגובת המשיבה, בתשובת המבקש לתגובה, ובחומר שצורף לה, הנני סבור כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים מיוחדים, שבהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית, בעלת השלכות ציבוריות החורגות מעניינים של הצדדים הישירים להליך, או בנסיבות

המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 8421/16 מחאמיד נ' מדינת ישראל (20.11.2016); רע"פ 1528/16 פלח נ' מדינת ישראל (12.12.2016)).

11. הבקשה שלפניי איננה עומדת באמות המידה הנ"ל למתן רשות ערעור. השאלה המשפטית שמציב המבקש כטעונת הכרעה בעניינו נידונה כבר על-ידי בית משפט זה, אמנם בהקשר של עבירת אינוס על-ידי בן משפחה, כאשר בחינת השאלה מי יוגדר כ"בן זוג" לא צריכה להיעשות באופן פורמלי, על-פי קריטריונים קשיחים וכי הבחינה מתמקדת ב"מהות היחסים בין בני הזוג" (ראו ע"פ 9187/03 פלוני נ' מדינת ישראל (26.9.2005)). קביעתו של בית משפט השלום שאומצה על-ידי בית המשפט המחוזי התבססה על בחינת מהות היחסים בין בת-הזוג והמבקש, לאחר שנקבע כי "הנאשם והמתלוננת היו בקשר אינטימי אקסקלוסיבי במשך כשנתיים וחצי. המתלוננת מתייחסת בהודעתה מיום 6.8.08 אומרת "מינואר 2006 עד מאי 2008 היינו בני זוג"... הנאשם היה משתתף בהוצאות ומקום מגוריו העיקרי היה בביתה של המתלוננת... מדברי הנאשם והמתלוננת עולה שהם קיימו משק בית משותף מסוים וחיו חיי אישות על בסיס קבוע..."

12. למעלה מן הצורך אציין כי אף לגופם של דברים, דין הבקשה להידחות. עיקרי טענותיו של המבקש ממוקדות בהשגה על ממצאים עובדתיים שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, על יסוד התרשמותה מראיות ומעדויות שהונחו ונשמעו בפניה. בית המשפט המחוזי בחן, אף הוא, את טענותיו של המבקש בהקשר זה ולא מצא מקום לשנות מקביעותיה של הערכאה הדיונית. כלל ידוע הוא ש"לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאים כגון דא, שכן הערכאה הדיונית היא זו שמתרשמת באופן ישיר ובלתי אמצעי מן העדים שהופיעו לפניה, וביכולתה לתור נאמנה אחר אותות האמת" (רע"פ 8826/15 שליימוביץ' נ' מדינת ישראל (27.1.2016)). דברים אלו יפים מקל וחומר, כאשר מדובר בהשגות על קביעות עובדתיות שברצון המבקש להעלותן ב"גלגול שלישי", כבעניינינו **(ראו גם רע"פ 2770/16 מוחלס נ' מדינת ישראל (22.09.2016); רע"פ 6512/16 המאירי נ' מדינת ישראל (17.11.2016))**.

13. גם השגותיו של המבקש על כך שהערכאות הקודמות מצאו לנכון לקבל ראיות - המסרון והתמונות - שנקבע כי הוגשו שלא בדרך הרגילה והמקובלת (ראו עמ' 5 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי), אין בהן, בנסיבות דנן, כדי להצדיק מתן רשות ערעור, וזאת לאור העובדה שהרשעתו של המבקש התבססה בראש ובראשונה על האמון שבית משפט השלום נתן בעדותה של המתלוננת, אשר איננו תלוי בקבילותן של המסרון והתמונות, ששימשו לחיזוק עדותה של המתלוננת בבחינת מעבר לנדרש.

בית משפט השלום היה ער לבעייתיות שבהגשת התמונות שלא באמצעות מי שצילם אותן, אך קיבל אותן בכל זאת מאחר שהשתכנע כי ישנן ראיות נוספות שיש בהן כדי לקבוע כי התמונות אכן משקפות נכונה את החבלות שהיו על גופה של המתלוננת יום לאחר האירוע מושא כתב האישום. מה גם שהמבקש לא טען כי התמונות אינן משקפות את החבלות שנגרמו למתלוננת, אלא רק הציע כי החבלות נגרמו בדרכים אחרות. בנוסף, בית משפט השלום אף הפנה להודעתו במשטרה של המתלוננת, של אימה של המתלוננת ושל אימו של המבקש, שמסרו כי התמונות משקפות את מצבה של המתלוננת במועדים הרלוונטיים.

באשר למסרון, שתי הערכאות הקודמות ציינו - ונימוק זה מקובל גם עליי - כי ההצדקה לקבלתו של המסרון

כראיה נגד המבקש נעוצה בכך שהמבקש הודה ואישר כי הגם שאיננו זוכר את המסרון הספציפי האמור, הוא אכן התנצל על שקרה למתלוננת ואכן טען כי הוא זקוק לעזרה. אמנם, המבקש טוען שאין לפרש את התנצלותו ואת בקשתו לעזרה כהודאה במיוחד לו בכתב האישום – אך פרשנות זו שנטענת על-ידי המבקש עמדה לפני בית משפט השלום, כמו גם דרך הגשת המסרון, כשהכריע את דינו של הנאשם.

בנסיבות אלה, לא מצאתי כי ראוי להתערב בממצאי המהימנות שקבעה הערכאה הדיונית.

14. גם השגת המבקש על העונש שהושת עליו, דינה להידחות. הלכה היא כי ככלל, לא תינתן רשות ערעור על חומרת העונש, אלא במקרים מיוחדים בהם מתגלה סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (ראו רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.8.2009); רע"פ 3830/15 בוזגלו נ' מדינת ישראל (8.7.2015); רע"פ 5463/16 עואודה נ' מדינת ישראל (11.7.2016)). בנסיבות העניין, העונש שהושת על המבקש איננו חורג מהעונש הראוי והמקובל במקרים דומים (ראו, למשל, רע"פ 8323/12 שוקרון נ' מדינת ישראל (19.11.2012)). משכך, לא מצאתי כי העונש שהושת על המבקש מצדיק התערבות שיפוטית ב"גלגול שלישי".

15. נוכח כל האמור לעיל, הבקשה נדחית. על המבקש להתייצב במפקדת מחוז הדרום בבאר-שבע, או במקום אחר על-פי החלטת הממונה על עבודות השירות, כשבדיו תעודת זהות, לשם תחילת ריצוי עונשו בעבודות שירות, וזאת בתאריך 1.7.2018 לא יאוחר מהשעה 10:00, שאז יתבטל עיכוב הביצוע עליו הורה בית משפט זה.

16. עותק מהחלטה זו יומצא לממונה על עבודות השירות.

ניתנה היום, י"ח באייר התשע"ח (3.5.2018).

ש ו פ ט